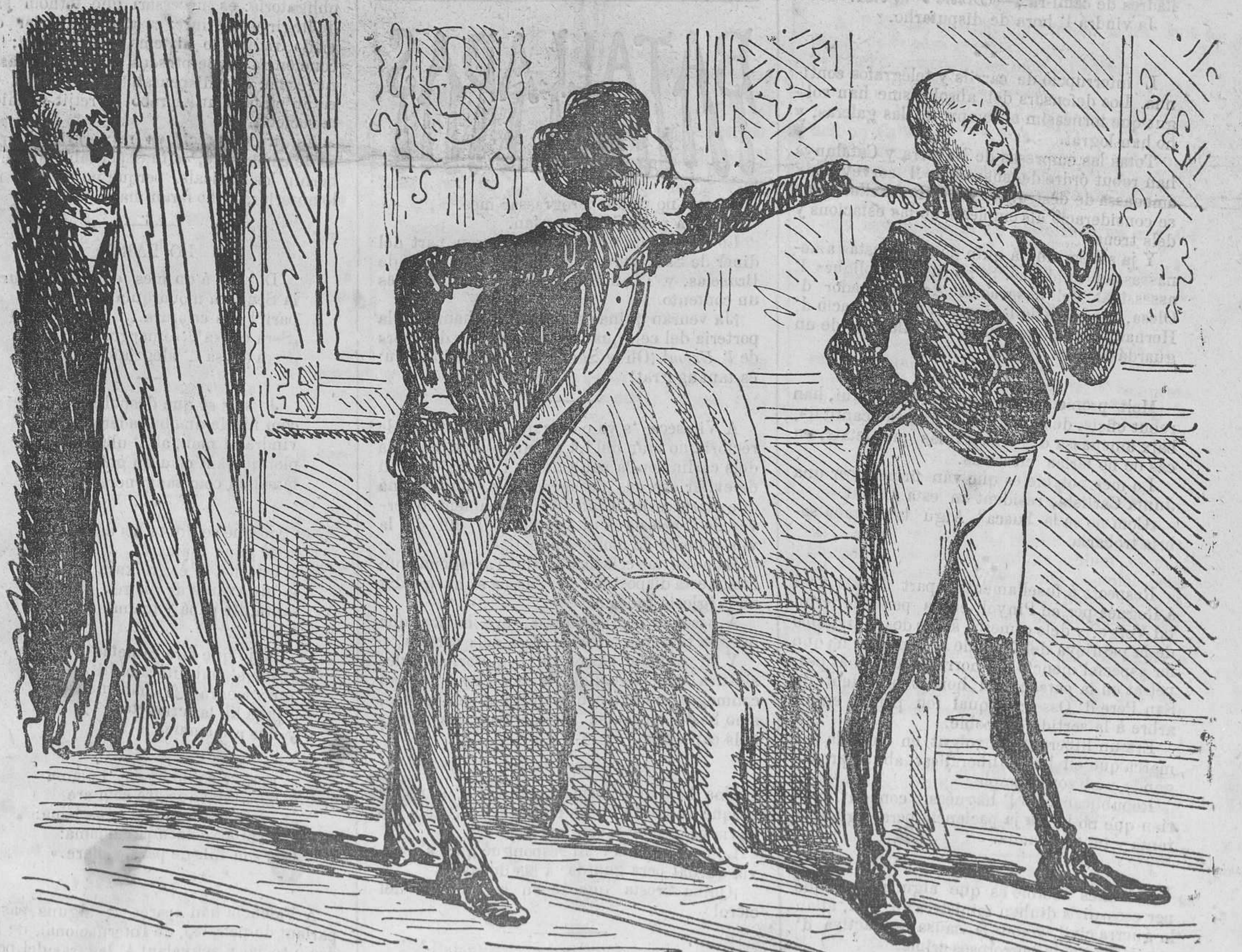

LA CAMPANA DE GRACIA

ENTREVISTA SOBERANA.

—Com si li diguessis Llucia.

CARLINADAS.

DESDE AVUY JA 'S POT DIR AB tota la boca:—Mentres hi haja carlins, hi haurá criminals; y mentres criminals hi hajan, hi haurá una necessitat absoluta d'exterminarlos.

Deixant apart las infinitas exaccions que cometen ab tot desenfreno, ja que si tinguésem de donar compte de totas ellas no cabria la relació en tot lo present número, véus aquí las barbaritats mes notables, portadas á cap desde l' última vegada que sortirem.

A Ayguafreda (carretera de Vich) las faccions reunidas s' apoderaren dels cotxes que fan la carrera desde dita Ciutat á Granollers.

A un pobre propietari de la vora de Berga l' hi exigiren 100 unsas de contribució, y haventlas entregadas, n' hi demanaren 500 mes que havia cobrat, feya poch dias, de la venta de una finca. Y com s' hi resistís, lo penjaren dels calamástechs de la llar, encenent lo foch ab tota la sanch freda. Avants que sufrir aquest inquisitorial martiri, no tingué altre medi que fer entrega de aquella considerable suma, tal vegada fruit dels afanys de tota la seva vida honrada.

Los lladres en quadrilla mes malvats, may han fet mes.

Vinticinch carlins penetraren en Mirambell y Bourans, mentres una grossa partida 'ls guardava las espatillas en lo barranch de Carraixet. Lo resultat de l' escursió fou recullir la cantitat de 10 mil duros.

Ab tot lo dit, se comprén molt bè que 'l lema dels carlins alsats, es lo mateix que lo dels lladres de camí-ra!—«Diners ó la vida.»

Ja vindrá l' hora de disputarho.

***

L' interrupció de carrils y telégrafos continua. Los defensors del absolutisme han volgut que tornessim al temps de las galeras, y ho han lograt.

Totas las empresas de Navarra y Catalunya han rebut ordre de suspendre 'l servey, baix amenassa de destruir la via y de fusellar sense consideració als empleats de las estacions y dels trens.

Y ja sabem fins á quin punt aquestas amenassas son fundadas. Si no 'ns ho espliqués l' assassinat del desgraciat Administrador d' Olesa, 'ns ho diria l' incendi de la estació d' Hernani (Vascongadas) y 'l fusellament de un guarda-agullas.

***

Molts propietaris de fora, residents aquí, han rebut oficis, demanantlos 'hi grossas cantitats, baix amenassa de talarlos las propietats, en cas de no ferlas efectivas.

Lo mes notable es que ván firmats per una Junta Carlista, resident en esta Ciutat. ¿Com no se la busca? Algú tal vegada sabria trobarla.

***

Respecte á fusellaments, apart del verificat á Regués per en Pinyol, en la persona de un tal Verge, y dels comesos sobre dos individuos de la patuleya del Xich de la Venta, hi ha que fer especial menció del horroros assassinat perpetrat en la persona del honrat president de San Pere d' Ossor; lo qual fou penjat en un arbre á la sortida del poble.

Era un liberal molt volgut en aquella comarca que ell havia liberalisat ab sa propaganda y ab son exemple.

Republicans: si l' haguéssiu conegut, veurían que no hi ha ja paciencia pera aguantar tanta y tanta infamia.

***

Y lo mes notable es que alguns sers que per escarni 's diuhen ministres de Dèu, atian la guerra civil, y son la causa mes activa d' aquesta série de horrorosos crims.

En la partida de 'n Saballs n' hi ván dos,

trabuch en má, donant aixís exemple d' humilitat, de pau y de mansuetut.

Un altre que vá en una partida, crema en los pobles per hont passa las obras que l' hi passen pel cap y que reculleix en las casas particulars, fent visitas domiciliarias.

Pero 'l proto-tipo de crueltat y de cinisme, es un rector que havia sigut d' Hernialde, anomenat Santa Cruz. En 1870 ja tenia las armas amagadas sota l' ara del altar major de la iglesia de son poble.

Una vegada alsat, no hi ha crim que no cometi. Per poch mata al Jutje y al Secretari municipal de Regil; á Lasarte vá fer foch sobre donas y criaturas; á Oria vá mirarse com alguns de la partida atravessaban de un tiro 'l cos de un pobre pastor manco, y l' hi destruian la cara á cops de culata; á Ornieta anava á fusellar l' arcalde y no ho féu per intercessió de un de la partida que l' hi era parent; á Atumeta fusellá á un arrendador y un altre á Aya; á Hernialde féu donar garrotadas á un altre, y ell fou en fi qui assassiná al pobre arcalde de Anoeta.

La Diputació de Guipúzcoa consternada davant de aquesta série d' horrors, ha ofert quaranta mil rals á qui logri capturar á n' aquest mónstruo.

***

Si tots los liberals fessin com los republicans de Figueras y de San Celoni, si en vista de tanta maldat, l' indignació rompés la valla que avuy encare la conté, y 'l govern, comprenentne 'ls interessos de sos administrats, dongués alas al esperit liberal, y elements de tota mena, pera acabar ab tant vergonyosa infamia, no hi ha cap dupte que seria prompte un fet l' estermi d' aquests salvatjes, contra 'ls quals ja no hi cap mes que 'l ferro y 'l foch aplicats ab energia.

BATALLARAS

Ja casi no podém progressar mes. Hasta á n' als Sants estafan.

Lo Papa tenia imposada una gran part del diner de Sant Pere en lo banch L' Union de Bruselas, y 'l banch l' ha fet minvar que es un contento.

¡Ja veurán quinas disputas hi haurá á la portería del cel, quan se morin los directores de L' Union! ¡Oh y Sant Pere que diuhen qu' es tant agarrat!

A Viiaseca 's va olorar que 'ls hostes de la rectoria no eran del tot estranys á la entrada dels carlins en la població, y l' Arcalde, á fi de evitar escenas desagradables, los demaná que marxessin, confiant interinament lo servey de l' iglesia á un capellá vell, fill de la vila y home de moltras simpatías.

La autoritat eclesiástica de Tarragona anulá aquesta disposició, y Vilaseca s' ha quedat ab l' iglesia tancada.

A pesar de no dirse missa, are menos que may se tem una nova sorpresa dels carlins.

Y en quan al rasgo de l' autoritat eclesiástica, fins las teulas de las casas s' han conmogut, no sols convertintse al catolicisme, sino hasta tornantse negras com las teulas dels capellans.

Una dona de Alforja preguntá á n' al rector porque no anava ab los facciosos, tal com ho havia aconsellat á son marit.

Lo pare capellá l' hi respongué que s' havia quedat pera guardar á las donas.

¡Quina cresta que tenen certs galls del clero!

Als valents voluntaris republicans de San

Celoni, que un dia de la passada senmana, á pesar de la inferioritat del número, y de no contar mes que ab sos propis elements, saberen donar una eloqüent lliçó á las faccions reunidas de 'n Savalls, Huguet, Vila de Plá y Guiu, en número de 1.200 homes, los enviém una tanda de batalladas espressivas de l' entusiasme que son exemple nos exita.

Aprénguin en sa conducta tots los republicans, y mereixerán bè de la llibertat y de la patria.

Al saberse en la republicana Figueras que 'ls carlins se trobavan en Vilafans, molts de nostres correligionaris sortiren baix lo mando del Arcalde, al objecte d' espavilarlos una mica.

Los facciosos no esperaren pas la visita, girant grupas, aixís que tingueren coneixement del fet.

Bè pèls figuerenchs! La CAMPANA 'ls saluda cordialment.

Los conservadors estan dividits; empenyats uns en anarse 'n ab D. Alfonso y altres en quedarse ab D. Amadeo.

Aquesta plepa semblan los habitants d' una plassa sitiada: los qui tenen lo ventrell fort resisteixen, los qui 'l tenen débil parlan de capitulació.

Tots los sentiments depenen del ventrell. Son bimanos de una nova especie.

¿Que no 'u saben? La Tertulia, aquell periódic de tant bombo y tantas campanillas, se declara partidari de la pena de mort.

«Pera desterrar de nostra legislació la pena de mort, per' abolir completament lo cadafalch, es precis que l' instrucció primaria siga obligatoria: es necessari que tothom sábiga de llegir y escriure: es urgent variar de un modo radical lo sistema penitenciari; es de conciencia fer de presons y presidis casas de correcció: es indispensable convertir al penat en un ciudadá útil, probo, corretjit y amich de la societat.»

Es dir: es precis, es necessari, es urgent, es de conciencia, es indispensable que no governin los radicals, porque no han fet res de lo anterior, ni ho farán may.

LO PART.

D' aquí á un mes ¡oh gran ventura!
la Senyora monarquia
parirá un criatura....
¿Será causa d' amargura?
¿Será causa d' alegría?

Jo sols sè que despullat
com fill de una bugadera
vindrà al mon, ab l' ull clucut
ploriquejant com un gat,
famélich com sangonera.

Sè que com tots los demés
si tè gana mamará,
si está bó, s' engreixará
y que avants de dir res més
sabrà dir papá y mamá.

Sè jo que farà rabetas
y que s' embrutará al llit,
que apendrà á fè man-manetas
á jugá ab las criadetas
y fins á mamarse 'l dit.

Pero 'l poble no se 'l mama
y 's pot dir que are com are
al veure á algun rey ja esclama:
—«Tot aixó es una camama:
tots son fills de pare y mare.»

A Valencia han aparegut alguns pasquins parlant de petrleo, de Internacional, de liquidació social y senyalant á las iras del poble á

alguns dels homes mes caracterisats del partit republicà d'aquella capital.

Encare que 'ls haguessen enganxat, ¡qui diré jo?... 'ls conservadors, no s' haurien conservat per xó molt temps del mateix modo. Lo poble mateix vá ferne micas.

En la qüestió de secularisació de cementiris, ab una mica mes lo govern radical se 'n vá á fer malvas...

¡Imprudents!
¡Qui 'ls fá «mentar lo cuerda en casa del ahorcado?»

Tenim entés que la casa editorial que está publicant aquella obra titulada «Crímenes célebres», está fent treballs pera publicar los crims dels carlins.

Si no 'u fá, hauria de ferho.

Lo die 15 del actual passá desapercibit en tota Espanya.

Y no obstant era 'l dia en que 'l fill gran de D. Amadeo cumplia no sè quants anys.

Los radicals mateixos ni s' en recordaren. Ne feren lo mateix cas, que 's fá de l' heréu de una casa tronada.

Qui lleigeix la Gaceta, y véu que reyna tranquilat en la Peninsula, 's convens desseguida de que si 'l govern no té 'l privilegi d' acabar ab los carlins, tè en cambi un privilegi d' invenció....

¡Inventa unas gofias!..

A la Llacuna 'ls carlins fusellaren á dos que anavan ab la partida, baix l' acusació de que eran lladres.

¡Quants carlins quedarian, si s' arribava á fusellar á tots los lladres que militan en sas filas?...

Diu que D. Amadeo ja ha escullit lo plano que l' hi ha semblat millor, de un palacio que tracta de construirse á Sant Sebastiá.

¡Qu' es estrany!

Quan mes los tísichs s' acostan á la mort, mes somian ab viatjes, y plans de recreo.

Diuen que á n' en Serrano se l' hi va brindar lo ser padri al fill de la dona de don Amadeo.

Tant era lo que Isabel de Borbò estimava á n' en Serrano, que fins hi há qui assegura que l' hi deya:—Tu ets, Quico, tu ets lo pare de mos fills.

Aposto qualsevol cosa á que jugant á cartas, en Serrano farà sempre *tuti* de reys.

Bè: en definitiva ¡qui será 'l padri del ballet que té de neixe?

Jo crech que un ó altre tè de pagá 'ls confits.

Are en quan á la dida ja está nombrada.

Es una senyora de tota confiança, soltera...

—¡Soltera diu? ¡Y dida?
—Ja veurá, a... vull dir honrada...
¡Com que la dida será l' Espanya ab honra!...

—N' hi ha que asseguran que 'n Cabrera té l' idea de venirse'n á Espanya.

—Ay pobres de nosaltres! Lo Maestrasgo en pés s' aixecará.

—Cá: no 'u cregui: si vé, es á viure y á deixarnos viure.

En la provincia de Madrit hi havia avants unas 2.200 tabernas.

Actualment, segons la última estadística, a passan de tres mil.

—¡Los meus principis progressan!—dirá algun cimbrío andalús.

REPIGHS

Bèn pocas cosas hi déu haver tant agradables, com un banquete régio donat als militars.

La taula pot estar molt bèn parada. Timbals per asiento; cascos de coracero per ollas, bombas per botellas, bayonetas per escuradents, matxetes per gavinetes, corassas per platas, y sobre tot per estovallas la bandera espanyola bèn tacada de ví.

Per menjar se poden donar:

Sopas.—Ranxo de patatas y sigrons.—Estrelletas.

Salsas.—Estufat. Platillo ab castanyas.—Badella ab bolets.

Peixos.—Llus á la monarquía.—Llobarros á lo inviolable.

Rostits.—Anti-dinástichs trufats.—Siervos de corral no emancipats.

Postres.—Balas ensucradas. Flam bélich. Crema-ciutats. Magranas ó granadas. Y últimament un ramillete que representi l' honra nacional.

Los carrils están interrumpits.

¡Quina ignorancia la dels carlins!

No deixar ni una via espedita!.. ¡Com volan que martxi D. Amadeo!

Han robat la catedral de Sevilla.

Han robat la catedral de Múrcia.

Los sants per ço quiets. No solzament no varen fer resistencia sino que fins s' obstinan en no fer cap declaració per medi de la qual pugan descubrirse 'ls verdaders culpables. Ves si no podrien dir per hont entraren, ahont se dirigiren, y senyalar cap-aquí, ó bè *cap-alla*... etc. &.,

Al decret de la Gaceta esplicant lo ceremonial que té de seguirse en lo naixement desitjat, no hi falta mes que indicar que hi haurá música d' Offembach...

¡Quina ganga per l' Arderius!

Molt s' ha notat qu' entre las órdenes civils y militars que tenen de assistir al naixement, no hi figuri la de caballers de D.ª María Victoria.

Algú suposa que 'l decret de la Gaceta, es copiat exactament pels radicals, de un número del temps dels Borbons, y com que aquests caballers, llavors no existian?...

Tant se parla y 's parla d' aquest part, que aviat será la segona *part* del *Parto de los montes*.

A Madrit está á punt de sortir un periódich, titolat «Alfonso XII»

Si es gran y dona bon paper, no vindrá mal per embolicarhi cansalada.

COSAS QUE FAN REY.

Cobrar quatre mil duros diaris.

No riure may

Afeytarse la barba y no deixarse mes que 'l bigoti.

Tenir reume.

Dar banquetes als militars.

Tenir la dona embrassada.

Y *moltas* altrás pèl mateix istil.

En Balaguer no vá voler firmar lo manifest dels negrers, escrit per en Lopez de Ayala.

¡No saben perque?

Uns diuen que per estar condemnat fatalment á no veure may la seva firma al péu de un document bèn escrit en castellá.

Pero nosaltres sabém de bona tinta que 'l Trovador de Monserrat tingué un somni.

Se l' hi aparequé la Mare de Déu d' aquelles montanyas, que com tothom sab es *negra*.... y ¡Pobre D. Víctor! anava á perdre nada menos que la plassa de monjo honorari, que l' hi van donar un dia.

¡Qui firma després d' aixó?

Després dels funerals de Napoleon, la multitud que hi havia assistit, victorejá al príncep imperial al crit de «¡Viva Napoleon IV!»

Tot es qüestió de *napolcons*, pero ab lo temps, si Déu y Mr. Thiers ho volen, aquesta moneda será imaginaria com los maravedissos.

Alló de que avants que tot devia salvarse la llibertat, caigués qui caigués, sembla que s' ha cambiat.

En Zorrilla diu:—Avants que tot salvém los principis!..

—Los principis y 'ls postres, ey!

—S' ha manat conduhir á casa de D. Amadeo la pila ahont sigué batejat Sant Domingo.

—¡Volan abeurars'hi 'ls radicals, per veure si s' empassan una mica de virtut?..

—No senyor, Se tracta de batejar á la criatura que té de neixe.

—Ah! Ja veig. Volen que imiti á n' aquell sant, y que de totes las passadas duga corona, sino pot ser de rey, de frare.

A Pedrola (Aragó) han robat á un Sant Roch, de la seva capella.

¡Com dimontri 'l gos no s' hi vá tornar.

Segons la Gaceta vá á construirse en Madrit un Palacio de Justicia.

¡No seria bò un xich menos de palacio, y un xiquet mes de Justicia?

Un rey que parla en castellá es un rey de drama. ¡No es veritat?

¡De que es, donchs, un rey, parlant italiá?..

—Es d' opera.

L' inginyé encarregat del desvío de la Riera de 'n Malla 's diu Jordan.

No faltarà poeta que immortalisi l' empresa en un apólech titolat:—El Río Jordan y la Riera de 'n Malla.

Deya un mestre d' estudi:

—¡Quina desgracia la mèva. Los ossos me foradan la pell. Tinch la cara com un pergami. Ja casi no puch fer res mes que badallar. La gent quan me veuen me diuen momia! ¡Momia, momia! Si: soch una momia! Soch una pobre momia viuda. May puch veure al mèu marit! Si ell al menos me vingués á veure á mi...

—¡Y qui es lo seu marit? l' hi preguntava l' arcalde,

—¡Qui vol que siga? ¡No soch jo una *momia*? Donchs es lo *momio*.

Un que fimava un puro d' estanch dolentísim, condolintse de la seva situació, esclamava:

—Vaja! ¡com volan que no siga partidari de las reformas d' Ultramar!

CANTARELLAS.

—Ab tanta paraula dada y ab tantas promesas mortas me *consumo*....—Calla noya, ó bè paga 'l dret de portas.

Carlins y ratas pinyadas
no mes surtan quan es fosch;
pero aixis que apunta 'l dia
desseguir se 'n van á joch.

—No t' estimo, que m' has fet
del mon la pitjor partida
—¿Y parlas de las pitjors
sens' coneixe á las *carlistas*?..

Un dels dias de la senmana passada, en la
capital d' Espanya tingué lloch una execu-
ció

La revolució de Setembre havia cremat lo
cadafalch, y hi hagué necessitat de que 'ls ra-
dicals ne construissen un de nou.

Quan lo reo hi arribá. l' argolla no l' hi ve-
nia bè, y allá al seu davant mateix un fuster
á qui anaren á buscar á tota pressa, tingué d'
arreglarla.

¡Sembla imposible que en 1873 existeixi
encare la pena de mort!

¡Sembla impossible que 'n 1873 se dongan
al públich encare, espectacles tant y tant re-
pugnants!

Pero en un pais, ahont hi ha rey, se com-
prenen totes las preocupacions.

En Ruiz Zorrilla 's nega á indultar á nos-
tres correligionaris, presos en lo Castell de la
Mola de Mahó.

Está clar: com qu' are ab aixó dels carlins,
convé que tots los elements lliberals estigan
units, y disposats á luitar ab patriotisme y
desinterés, lo millor modo de interessar als re-
publicans, es tenir presos als que 's' alsaren
un dia pera recordar als radicals, que havian
fet la promesa d' abolir las quintas.

¡Ah cegos, cegos!... Lo careixe de vista no
'us escusará de rompre'us lo nas contra algu-
na cantonada!...

Ja s' acosta Carnestoltas, es á dir, l' época
de la formalitat.

En un pais en que 's Carnaval tot l' any,
que vingan á treure 'ns uns quants dias de
anar de sério.

Los balls de máscaras han comensat ja.
Tems ha que 'ls ballem á Catalunya.
Y que no 'm diga ningú, que las partidas
que 's passejan per nostras montanyas son de
lladres, disfressats de carlins.

Mes de quatre vegadas los carlins han en-
trat fins á Sabadell.

A Sabadell hi existeixen alguns centenars
de sagastins que tenen l' as, que es com si di-
guéssem que tenen lo fusell.

¡Será que la lliga dels reaccionaris tramada
ab motiu de las reformas d' Ultramar, se pren
á Sabadell com á llas de concordia entre cala-
marsos y carlins?

Pero no es aixó lo mes estrany. Lo mes par-
ticular es que 'ls federals de Sabadell deman-
nan armas y 'ls las negan.

Radicals: ¡primer son los carlins, primer
los sagastins que 'ls toleran, que no pas los
lliberals de bona fé que volan combatre tanta
vergonya, no es veritat?

¡Vulga Dèu que quan vinguéu á trucar á la
porta, no la trobéu tancada!

La següent conversació la tingueren fa poch
dias dos joves aficionats al teatro.

—¿Sabs que ja soch primé galan?
—Gracias á Deu, pues de segon ho feyas
molt malament.

—Jo tot ho se tocá 'm deya ahí un violinis-
ta, home molt carregós.
—Si?... Donchs á veure que tal *toca 'l dos*.

Acaba de morir á Suissa un gran actor có-
mic francés. Se deya Arnal.
Era un home originalíssim.

A las taulas feya partir de riure: fora de las
taulas era un home missántropo y amich de
estar sol.

Deya que l' seu bell ideal consistia en viure
com las olivas, dintre de un forat en una paret
mig-escardada.

Un dia 's trobava en un teatro sentint un'
ópera. L' hi va caure la pleja de seure al cos-
tat d' un tipo de aquells, filarmónichs d' afició,
que tenen la malehida costum de seguir taral-
lejant lo que 's canta. Arnal després de tocar
l' ase inutilment, llansá una expressió de la
qual l' altre se 'n sentí.

—Si l' hi ofés, perdoni, esclamá.
—Cá: digué l' actor. No 'm queixo de vosté,
sino dels artistas, que durant tota la represen-
tació, m' estan privant de sentirlo com canta.

—Una dona que tenia 'l vici de parlar en
plural se confessava.

—De que s' acusa germana?
—Hem fet aixó, hem fet alló deya. Hém
murmurat, hém jurat...

—Si per cas haurá jurat vosté, que lo que
's jo, ni la constitució siquiera.

—De que viu vosté?
—De passejarme
—Y 'l seu pare?
—Jo 'l mantinch

Un dels que pensan com avuy, parlaba ab
un dels que pensan com demá.

—Ab que l' amaneix l' enciam vosté? pre-
guntaba aquell.

—Jo, ab un rajet d' oli y vosté?
Jo? ab un barril de petróleo.

EPICRAMAS

¡En virtud de quina ley
aquests infames carlistas
roban, matan y tropellan?...
—De la ley de las *partidas*.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Un federal de Reus.—Necessité la solució: es indispen-
sable —Sr. D. A. P. San Feliu de Guixols. Que ha de mo-
lestiar! Home ¡no vol callar!.. Encare que no sempre po-
guém complaure'l, pensi que hi ha mes dias que llangonis-
sas.—Sr. D. M. F. Barcelona. Tant la xarada, com los epi-
gramas mirarém d' insertarho.—Sr. D. B. M. O. Idem. Per
tenir ja fetas las de aquest número, no hem pogut insertar
las sevas cintarelles.—Sr. Faló Idem.—Quina llástima
que per la seva poesia no haja buscat un assumpte mes nou
que no véu que aixó de l' esclavitut ja casí fá com lo
piex passat?.. Per aixó; no 's pen-i, l' hi doném mil gracias.
—Sr. Xich.—No veu? L' epigrama de vosté ja es modest,
lo que l' hi falta es ser honest.—Sr. D. J. B. M. Barcelo-
na.—estudihí bé á n' en bastús, y veurá com farà cosas enca-
re mes xstosas que la que 'ns ha remés.—Un Vis-net de un
frere—Barcelona.—Los seguidillas de vos è adolint d' al-
guas versos aguts, venen malament per ser cantadas.—Xi-
xa.—Barcelona. Mirarém d' aprofitar la batallada en lo
próxim número.—L' hereu de casa. Barcelona. Lo mateix
l' hi dihem, per lo tocant á la poesia.
Hem rebut xaradas, que per ser moltas las que tenim,
deben passar al torn, á pasar nostre, dels Srs. Sama-
liroch, L' heréu de casa, Rect.r, A. F. O., A. C., E. A.
S., Llorens dels Pitius y Pallaruga.

XARADA

¿Qué fa l' govern? ¡Pastel sech!
Las calsas se 'ns posan fins

Aqueixos jueus de carlins,
¡Y rellamp, èl fentse l' suéch!
Menjant del poble la *prima*
Ell lo que vol la poltrona,
Y un panxó fer ben *segona*,
Mentre l' del poble s' aprima.
Bén *tercera* viurer joh
Que bona teca ell esmersa!
Quant no es carn es *dos y tersa*,
O es algun altre peix bó.
Y tip, fer com qui 's bressola
en dos *dos tersa* invertidas;
Que aixis, al revés llegidas
Liu lo que es en castanyola
Que son mobles molt usuals;
Pero de una lley de mena....
Tenen camas, cul y esquena,
No sent bestias ni animals.
Torno al cas: si á Barcelona
Un brau general no ve
Y no fa un *aspergis me*,
Com hi ha redéu, aixó trona.
Que l' poble está ja arruinat
Per tanta contribució:
Cobra l' govern, la facció,
Y sempre... paga Bernat.
Ara si l' govern volia,
Com la *tersa* trastocada
De bastos qu' hi tè tirada
¿Un buscall no trovaria?
¿O una porra de 'n sagasta
Que pot ser n' hi hauria prou?
Y ¡fast! al carli que s' mou,
A n' al clatell se li engasta.
Y s' diu que no s' tem tampoch
Al repetida *primera*,
Ni 'l dinero de sant Pere:
Que no s' tem ni á rey ni á Roch.
Y tot dihenho se 'ls hi arrima
Als *Tersos* un solfejat
Que s' pot tenir preparat
Ab traballs de *tersa y prima*.
Si ve aquí en vista d' aixó,
Un general.... bum, bum, bum!
Donga de pet, jo t' refum
Un cruel *tot* á la facció.

(La solució en lo próxim número.)

SOLUCIÓ

La *tersa* y la *cuarta* es rica:
—Qué hi diu, senyó' Directo?
Jo no hi entench gens ni mica;
pero quant al cap se 'm fica
nna cosa... ¡Ha d' sé' alló!

La *quinta* tras *prima* fora
difícil, pero s' allana
pe 'l pobre pagés d' afora...
Després de rumiá mitx' hora
l' hi sembla qu' vol dir A-na.

Per 'veure l' *tot* aniria
jo, al punt, á *segona* y *cuarta*
que es *Me-ca*... Bah si ho faria!
si 'hont viu sapigués un dia
t' hi feya al punt una carta
Pro al Tivoli a Novetats...
balls tots, 'hont mouhen jarana
raspas, xicots y soldats,
á veure hem d' anar plegats
al *tot* á la A-ME-RI-CA-NA.

Joan Paruch Parera y Cols.

Han presentat la solució exacte, escrita en
vers, y que no podém insertar pera no repe-
tir conceptes los Srs. B. M. O. d' esta Ciutat.
—F. F. y M. de idem.—R. Rovira de Tarrago-
na.—Mingo Farré d' esta ciutat.—Guillem
Guilla y Guinéu de idem.—A. P. de Sant Fe-
liu de Guixols.—Sodrev de Barcelona.—Un
federal de Reus.—Un tal Nela d' esta ciutat.
—Un Crach de Gelida.—Deoama de esta ca-
pital.—L' andalús de Mataró.—Un trempat de
Barcelona, y alguns altres.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.